

DECORTE (*Hendrik*), Missionaris van Afrika (Witte Pater) (Bulskamp, 15.8.1882 - Katana, 20.9.1948). Zoon van August en Sarazyn, Justina.

Zijn humaniorastudies deed de jonge Hendrik Decorte in het kollege te Veurne. Zijn

intrede in het seminarie der Witte Paters te Antwerpen dateert van oktober 1904. Na zijn noviciaat te Maison-Carrée (1904-1905) en zijn theologische studie jaren te Karthago werd hij aldaar priester gewijd op 28 juni 1908. Hij was geen schitterend student, maar een harde werker, begaafd met een praktische geest en een grote dosis gezond verstand.

Nog geen volle maand na zijn priesterwijding, scheepte hij in te Marseille (25 juli), naar het apostolisch vikariaat Opper-Kongo, bestuurd door Mgr. Roelens. Over Mombasa-Kisumu-Mwanza-Tabora bereikte hij Boudewijnstad, vanwaar hij na enige dagen rust doorreist naar Mpala (november 1908). Daar leert hij de taal van de streek aan en verzorgt er de slaapzieken. Een jaar later (december 1909) benoemt Mgr. Roelens hem tot overste van de missie te Nyangezi (Sint-Pieters-Tielt), in de Kivu-streek. Op 6 december, vergezeld van P. Weymeersch (die opdracht had een tweede missie te stichten in de Kivustreek, nl. te Katana, op de boorden van het meer) wordt de reis aangevat. Eerst op 1 januari 1910 kwamen onze reizigers te Nyangezi aan. Daar geen andere reisgelegenheid voorhanden was, moest de overvaart Mpala-Uvira afgelegd worden op de Kiboko, de prauw van de missie.

P. Decorte belandde te Nyangezi in moeilijke omstandigheden. De missie Sint-Pieters-Tielt was gesticht geweest in 1906. P. Van der Haeghe, die er de stichter en eerste overste van was, was gestorven op 8 november, nauwelijks twee maanden na zijn aankomst te Nyangezi. Twee oversten hadden sindsdien het bestuur der missie in handen gehad. Nyangezi, de hoofdman, was voortvluchtig, uit vrees aangehouden en verbannen te worden door de militaire overheid. Door voorzichtigheid en zachtheid wist P. Decorte weldra de algemene achting te winnen. Toen een nieuwe ambtenaar het bestuur van de streek overnam, liet hij zich door P. Decorte overreden om het aanhoudingsmandaat tegen Nyangezi te scheuren. Deze bleef er de missionaris altijd dankbaar voor. P. Decorte werd zijn vertrouwde vriend en bestendige raadgever. Weldra ontpopte Nyangezi zich als een beste hoofdman, zeer geacht door de staatsambtenaren. Later liet hij zich dopen, met de naam Albert. Hij was steeds een voorbeeldig christen hoofdman, niettegenstaande de moeilijke toestanden, waarin hij kwam te staan, daar Ngweshé, zijn meerdere als negerchef, een verstokte heiden was.

Onder de leiding van P. Decorte, ging de missie te Sint-Pieters-Tielt stilaan vooruit. Waren zijn Barhongerhongo nu wel geen uitblinkers als kristenen, dit lag zeker niet aan hun leidsman, die zich met hart en ziel aan zijn taak wijdde.

In september 1924 kwam P. Decorte naar het vaderland terug. Maar in plaats van naar Kivu terug te gaan, werd hij aangesteld als overste van het noviciaat voor Broeders, te Gits. Het gelukte hem tal van jonge lieden te rekruteren en naar het noviciaat te loodsen, terwijl hij insgelijks de fondsen bijeenbracht voor het bouwen van het scholastikaat, te Heverlee. Doch in 1931 is hij terug in zijn geliefde missie te Nyangezi en werkt er voort tot in 1938. Dan wordt hij overste benoemd te Katana en blijft dit tot in het jaar 1945. In dit jaar wordt hij als overste naar Bukavu, de hoofdstad van Kivu, verplaatst. Hij was daar de man op de rechte plaats. Bukavu is een groot Europees centrum en tevens een verzamelplaats voor Zwarten, afkomstig van zowat overal. Onder die Zwarten waren vele kristenen, die niet uitmuntten door de praktijk van de godsdienst. Vol ijver en goedheid, bescheiden en voorzichtig zoals altijd, spant P. Decorte al zijn krachten in om de kristenen op de goede weg te houden

of terug te brengen en de heidenen voor de godsdienst te winnen.

De ijverige missionaris had zijn krachten overschat: de taak was te zwaar voor hem. Op de vooravond van Kerstmis 1945 voert men hem bijna stervend naar het hospitaal van de Fomulac, te Katana. Het hart is versleten: de minste vermoeienis laat hem zonder krachten. Wanneer hij enigszins hersteld is, wordt hem de vorming toevertrouwd van de inlandse Broeders, te Muger-Katana.

't Was te Muger dat hij zijn laatste krachten ten beste gaf. Sinds de maand februari 1948, was hij onder behandeling van de dokter. Op 23 augustus wordt hij overgebracht naar het gasthuis van de Fomulac. Gesterkt door de sacramenten der stervenden, gaat hij zacht naar een beter leven over. Zijn stoffelijk overschot werd ter aarde besteld op het kerkhof te Katana en rust daar zijde aan zijde met negen andere missionarissen van Kivu.

Publicaties: *Maandschrift der Witte Paters*, Antwerpen, 1909. *Bezoek bij de slaapzieken te Mpala*, blz. 342. — *Bij het afsterven van een bloedverwant*, blz. 315. — 1911. *Tien dagen in 't land van koning Ngweshé*, blz. 162. — *Bigeloof bij de Banyabungu*, blz. 225. — 1913, *Heldenmoed van een Banyabungu*, blz. 309. — 1914, *Dood van een negerkoning*, blz. 220. — 1925, *Waar moet ze begraven worden*, blz. 27. — 1932, *Plech-tige doop te Sint-Pieters-Tielt*, blz. 263.

12 oktober 1955.

[J.S.]

P.M. Vanneste (†)